TWIN PEAKS

ODHALENÁ TAJEMSTVÍ

Nad šálkem zatraceně dobré kávy sepsali
CAMILLE MATHIEU & JOHAN CHIARAMONTE

SERIÁL, KTERÝ NAVŽDY ZMĚNIL POPKULTURU

xyz

ZÁHADA MĚSTEČKA TWIN PEAKS

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Johana Chiaramonta & Camille Mathieu

Záhada městečka Twin Peaks – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

„Zatraceně dobrá kniha“ z dílny
JOHANA CHIARAMONTA & CAMILLE MATHIEU

ZÁHADA MĚSTEČKA
TWIN PEAKS

xyz

20:00
21:00

Čtvrtek

I. VÍTEJTE VE TWIN PEAKS 5

II. DOUBLE R DINER 11

Třešňový koláč 16
Dale Cooper 18
Annie Blackburnová 22
Norma & Shelly 24
Káva 26
Georgia Coffee 28

III. PACKARDOVA PILA 33

Ryba v kávovaru 38
Pete Martell 40

IV. DŮM PALMEROVÝCH 47

Portrét Laury Palmerové 50
Leland Palmer 53
Kůň bledý jako smrt 56

V. ORDINACE DOKTORA JACOBYHO 61

Doktor Lawrence Jacoby 64
Dvoubarevné brýle 66
Kazety Laury Palmerové 68

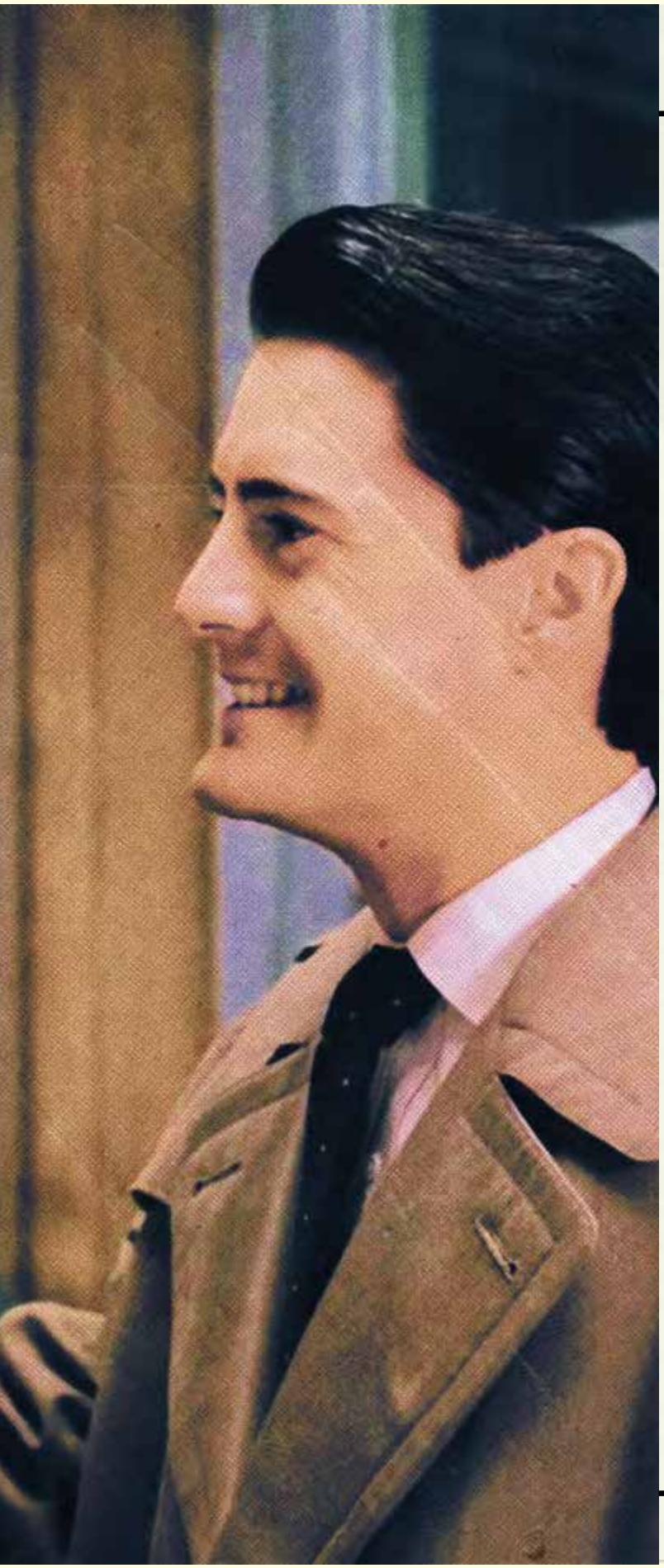
VI. HOTEL GREAT NORTHERN 73

Snídaně Dala Coopera 76
Benjamin Horne 78
Sendvič brie-beurre 80
Audrey Hornová 82

VII. BENZÍNKA VELKÉHO EDA 87

Závěsná tyč 90
Pozvání k lásce 93

Pátek

20:00
21:00

VIII. ŠERIFOVA KANCELÁŘ 99

Gordon Cole 102
Diktafon 104
Donut 107
Andy & Lucy 110
Albert Rosenfield 112
Šerif Harry S. Truman 114
Denise Brysonová 116
Hawk 118

IX. BANG BANG BAR 123

James a motorkáři 126
Obr 128
Miss Twin Peaks *130*

X. DŮM HAROLDA SMITHA 135

Harold Smith 138
Orchidej 140

XI. JEDNOOKÝ JACK 145

Spodek 148
Jednorožec 150

XII. LES 155

Zvuk *Twin Peaks* *158*
Technika tibetské dedukce 160
Dáma s polenem 163
Sovy 166
Windom Earle 168
Hoši z knihárny 170

XIII. ČERNÝ VIGVAM 175

Garmonbozia 180
Muž z jiného místa 183
Mike 185
Bob 188

XIV. SEE YOU SOON! 195

WELCOME
TO
TWIN PEAKS
Population 51201

1. VÍTEJTE VE TWIN PEAKS

Na větvi borovice sedí pták. Z továrních komínů stoupají sloupy hustého kouře. Na kraji klikaté silnice hlásá osamělá cedule: *Vítejte ve Twin Peaks. Počet obyvatel 51 201*. Už tyto zdánlivě spolu nesouvisející záběry, které provázejí úvodní titulky, naznačují jakousi skoro až mytickou povahu městečka. Na úpatí dvou pahorků, White Tail a Blue Pine, které vymezují zdejší krajinu, svět jako by zpomalil… *Twin Peaks* je mikrokosmos samotné podstaty Ameriky, odříznutý od běhu času mohutným masivem hor a pásem hlubokých lesů, kde nic není takové, jaké se zdá.

V roce 1990 nám David Lynch a Mark Frost otevřeli dveře do „mýdlové opery existencialismu" a více než tři desetiletí po jejím prvním uvedení již není pochyb: *Twin Peaks* je nejvýznamnějším televizním počinem v historii, tím nejneuchopitelnějším a také nejzáhadnějším, který kdy byl vysílán. A od té doby hromadíme nejrůznější hypotézy, jednu přes druhou, ztrácíme se v odborných výkladech a kritických zkoumáních a chytáme se každé stopy v naději, že nás dovede k odhalení alespoň některého z jeho tajemství. Svět *Twin Peaks* je – a teď's dovolením budeme parafrázovat Baudelaira –, „lesem symbolů", v němž se divák stává vyšetřovatelem. *„Všichni jsme detektivové,"*[1] tvrdí Lynch. *Twin Peaks* totiž nelze redukovat na pouhý objekt filmového představení, kde se obraz poslušně přizpůsobuje určitému významu. Existuje mnoho způsobů, jak vyprávět příběhy, a díky vlivu Davida Lynche ve *Twin Peaks* přicházejí ke slovu snové vize a skrytá putování podvědomím, což vytváří obrazy tak hluboké a plné tajemství, že se do naší mysli tajně vkrádají zadními vrátky, aby se posléze vynořovaly v našich vlastních snech…

Znepokojeni ze samotného vysílání seriálu a neschopni náležitě uchopit alespoň jeho hrubé obrysy, snažili jsme se neznalým a nezasvěceným vysvětlovat to, co se každý týden odehrávalo v neklidně blikajícím světle našich televizních obrazovek. Videorekordéry pilně nahrávaly každou epizodu a véháesek stále přibývalo, přičemž se nám seriálové obrazy zarývaly hluboko pod kůži i do oční sítnice. Sledování *Twin Peaks* se stalo rituálem, tajemstvím předávaným šeptem v zakódovaných šifrách, pro zbytek světa nerozluštitelných. Na nevelkých obrazovkách se odehrával nevídaný převrat, skutečný zlom v umění, který rozštěpil historii kultury vedví: na období před *Twin Peaks* a období po *Twin Peaks*. Přicházejí další generace, svět seriálů se dramaticky proměnil, ovšem *Twin Peaks* si uchovává svou záhadnost zcela netknutou a zůstává dílem naprosto zásadním. Stále znovu a znovu nám vnukává tentýž dojem – že bylo stvořeno přímo pro nás a promlouvá k nám z našeho nitra. *Twin Peaks* se stalo naším zrcadlem, v němž jsme se týden co týden setkávali sami se sebou. To, co se zpočátku jevilo jako obyčejné vyšetřování, se zvolna měnilo v neidentifikovatelný filmový počin, hypnotický a mystický zároveň. Zaúřadovala zde magie, a to doslova.

Každý z nás si pamatuje svůj vlastní příjezd do *Twin Peaks*, Cooperovu pověstnou moudrost, Normin úsměv, záhadu Dámy s polenem, Lauřiny běsy a přízraky… *„Je to skutečné místo,"*[2] ujišťuje nás David Lynch. V bistru Double R Diner se stále podává ten nejlepší třešňový koláč široko daleko, hotel Great Northern se dál tyčí nad divoce zurčícím vodopádem a větve Douglasových jedlí se lehce pohupují ve větru. Všechno se zdá povědomé, uklidňující. Přesto… Ti, kteří již *Twin Peaks* navštívili, dobře vědí, že zdánlivý klid amerického maloměsta může skrývat mnohá tajemství… Cosi podivného obchází hlubokými lesy kolem… A v nich přetrvává záludnost a temnota, jejichž pravá jména zůstávají skryta a které souhrnně nazýváme *zlem páchaným lidmi*.

Toto je stinná stránka *Twin Peaks*, americký sen převrácený naruby, zvrhlý, obrátivší se proti sobě samému. Svět o dvou tvářích, kde krása žije vedle obludnosti a dobro sousedí se zlem, nevinnost se potkává se zvráceností a sama podstata skutečnosti je více než rozkolísaná…

Twin Peaks během třech desetiletí daleko přesáhlo hranice obyčejného seriálu, přetavilo se do filmu i do knih, v nichž Mark Frost nepřestává obohacovat jeho tradiční kulisy, především však vznikaly další nové díly. V samostatné řadě *Městečko Twin Peaks – Návrat* se potvrzují naše nejasná podvědomá tušení, jiná se zcela převracejí a otevírají se nám nové únikové cesty k lynchovským horizontům.

1 Killian Fox: David Lynch: *„It's important to go out and feel the so-called reality."*, The Guardian, 30. června 2019
2 Pieter Dom: *David Lynch: „Twin Peaks Is A Real Place."*, 4. srpna 2013

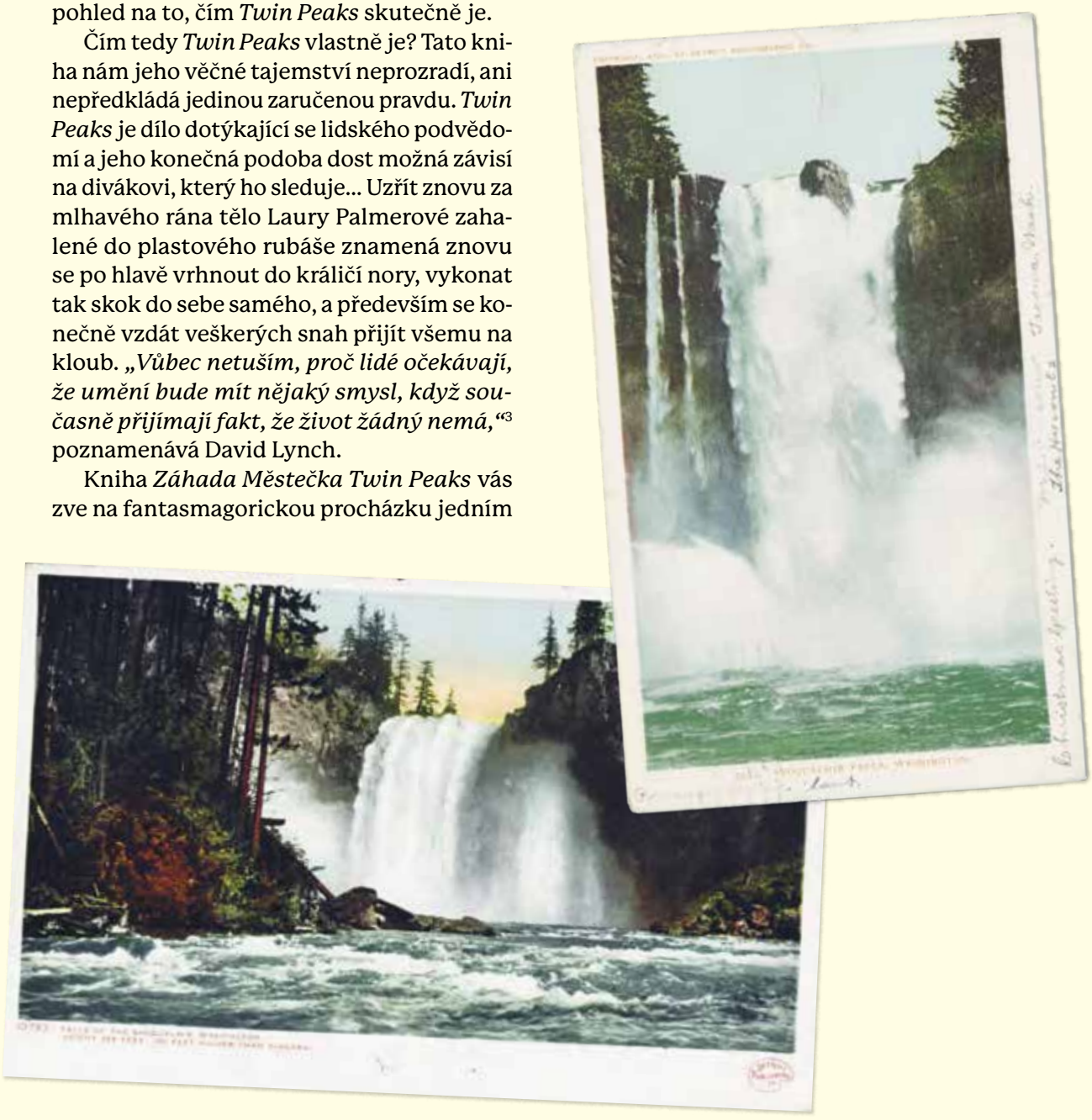
A právě do tohoto díla se zde společně ponoříme. Kniha, již držíte v rukou, tedy poslouží jako průvodce, který nás zavede zpět do srdce městečka *Twin Peaks*, takového, jaké jsme ho znali – nebo jak jsme si mysleli, že ho známe… Prostřednictvím jejích stránek se budeme procházet po starých známých místech, přeskakovat z jedné scény do druhé, od postavy k postavě a budeme se tím vším probírat jako nahromaděnými vzpomínkami v podobě momentek, které si neseme z našich četných cestovatelských výprav do twinpeaksovské krajiny. Avšak jako všechny cestovatelské deníky, i tento nám poskytne pouze neúplný, značně nedokonalý a subjektivní pohled na to, čím *Twin Peaks* skutečně je.

Čím tedy *Twin Peaks* vlastně je? Tato kniha nám jeho věčné tajemství neprozradí, ani nepředkládá jedinou zaručenou pravdu. *Twin Peaks* je dílo dotýkající se lidského podvědomí a jeho konečná podoba dost možná závisí na divákovi, který ho sleduje… Uzřít znovu za mlhavého rána tělo Laury Palmerové zahalené do plastového rubáše znamená znovu se po hlavě vrhnout do králičí nory, vykonat tak skok do sebe samého, a především se konečně vzdát veškerých snah přijít všemu na kloub. *„Vůbec netuším, proč lidé očekávají, že umění bude mít nějaký smysl, když současně přijímají fakt, že život žádný nemá,“*[3] poznamenává David Lynch.

Kniha *Záhada Městečka Twin Peaks* vás zve na fantasmagorickou procházku jedním maloměstem na severozápadě Spojených států. Můžete začít, kde se vám zlíbí a kdy se vám zlíbí, neboť zážitek spočívající už jen v tom, že vůbec do světa *Twin Peaks* zavítáte, je stejně důležitý jako sledování seriálových zápletek a odhalování jeho tajuplných zákoutí… A jedna otázka přetrvává i o třicet pět let později: vstoupili jsme my do *Twin Peaks*, nebo *Twin Peaks* vstoupilo do nás, a to navždy?

Je 24. února 1989, půl dvanácté. Vjíždíte do městečka *Twin Peaks*. Pět mil na jih od kanadských hranic, dvanáct mil západně od státních hranic USA. V životě jste neviděli tolik stromů…

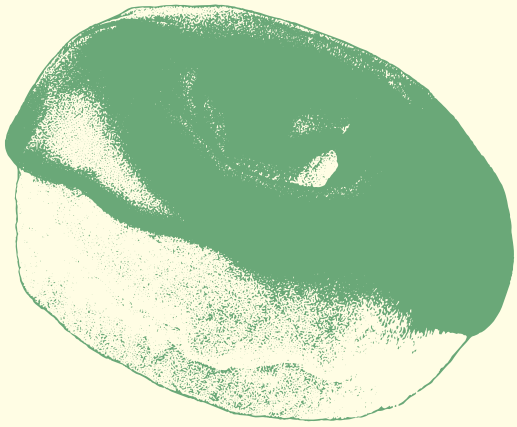
Nuže, vítejte ve *Twin Peaks*! 🏔

3 Kristine McKenna: *A Real Multi-Media Kind of Guy: David Lynch, artist in many forms, tells his tales of Hollywood after Blue Velvet*, *Los Angeles Times*, 20. srpna 1989

Cafe

II.
DOUBLE R DINER

Červené koženkové lavice, stěny obložené dřevem, šachovnicová podlaha ze světle žlutých a oranžových dlaždiček, dýchavičný jukebox chrlící do éteru prastarý rokenrol, servírky v uniformách, zástěrky uvázané v pase a tužky za uchem: právě jste vešli do bistra Double R Diner, zdejší typické vývařovny a nezbytné zastávky při vaší cestě po *Twin Peaks*. Tudy snad prošel každý z osazenstva našeho malého městečka, ležícího ve státě Washington, přilákán neodolatelnou vůní proslulého koláče, která se při sledování každé epizody line i doma z našich televizních obrazovek. Ať už jenom projíždíte kolem, nebo jste místní, Norma, majitelka tohoto nevelkého restauračního podniku, ne nepodobná Marilyn, jež tu uvízla daleko od hollywoodských reflektorů, vás vždy přivítá se stejně laskavým úsměvem. Můžete se spolehnout, že u pultu na vás bude pokaždé čekat šálek výborné kávy a kousek třešňového koláče. A když uvidíte agenta Coopera a šerifa Trumana, jak se lokty opírají o barový pult, určitě vás napadne, zda Double R není jejich skutečným velitelským stanovištěm.

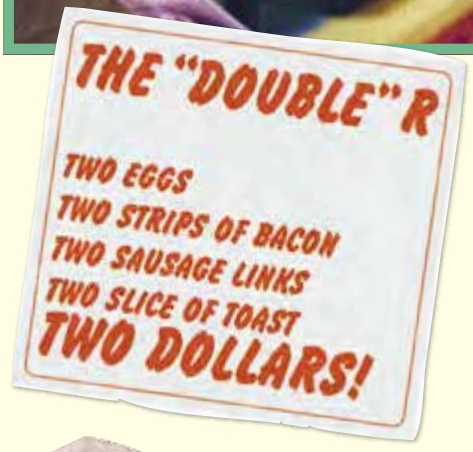
Ze všech zastávek americké kinematografie, které jsou pro její znalce povinné, je právě bistro typu *diner* tou nejvíc ikonickou. Je to skutečný kousek Ameriky, svět sám pro sebe, mís-

to schůzek i rozchodů, hádek i opětovných shledání, známého to divadla, do něhož se však nečekaně a bez varování může vkrást něco podivného. *Diner* je především místem jakéhosi předělu či odbočkou, kde lze stisknout tlačítko *pauza* na dálkovém ovladači života, na chvíli zarazit běh času a pozorovat cvrkot venku za okny. Je to jedno z nejoblíbenějších míst Davida Lynche (v soukromí i na televizní obrazovce), přičemž slavný filmový tvůrce neměl v oblibě nic jiného než vysedávat tam co nejdéle s cigárem přilepeným na rtech (to když se to ještě smělo), popíjet jeden šálek kávy za druhým (za den jich zvládl dobrých deset), aby mohl své myšlenky nechat plynout ještě volněji a nespoutaněji. *„Půl třetí, to je pro mě hodina, kdy chodím k Bob's Big Boy,“* svěřuje se režisér. *„Kdy můžu přemýšlet, kreslit na ubrousky a popíjet svůj mléčný koktejl. Někdy si dám kafe, někdy malou colu. K mléčnému koktejlu se skvěle hodí obojí.“*[1]

Tento světlý prostor, celý z laminátu, chromu a naleštěné oceli, se pro něj stává pevnou a spolehlivou kotvou, bodem, odkud se může nořit do temnoty. *„V bistru máte jistotu, že tam můžete ‚přemýšlet'. Dáte si kafe nebo mléčný koktejl, poté se můžete odvážit do zšeřelých končin, které zatím nikdo neprobádal, a pak se zase kliďánko vrátit zpátky do bezpečí své hospůdky.“*[2] Tím si Lynch vymezuje své království, takže by nás vlastně vůbec nepřekvapilo, kdybychom ho zahlédli se šálkem v ruce v pozadí některé ze známých hospodských scén, které jsou opravdickými klenoty americké kinematografie, jako například ve filmu *Po zavírací době* (1985) od Martina Scorseseho, v němž Griffin Dunne prchá před nespavostí do noční nálevny na Manhattanu. Tam číšník z druhé strany barového pultu předvádí Rudolfa Nourejeva,

1 Michel Chion: *David Lynch, Cahiers du cinéma*, 2001
2 David Lynch: *Catching the big fish*, Jeremy Tarcher, 2006

čímž ztvárňuje postavu ryze absurdní a šmrncnutou duchem *Twin Peaks*, jak jen to jde. Podobný typ groteskních scén je ve *Twin Peaks* hojně zastoupen a jejich nejčastějším jevištěm bývá právě Double R. Zároveň se však stává i uklidňujícím útočištěm, kde se dá snadno sklouznout do říše neobvyklého bizáru, stejně jako ve filmu *Mulholland Drive*, kde se ovšem slavná scéna z bistra Winkie's Diner přetváří v čirou úzkost.

Prostředí *dineru*, archetypálního ztvárnění čistokrevné americké imaginace, nemohlo Davida Lynche nepoznamenat. Jak se přitom ubránit pomyšlení na výjev z obrazu *Noční ptáci* Edwarda Hoppera, malíře, na jehož vliv se Lynch nejednou odkazuje a tvrdí, že strávil hodiny a hodiny zíráním na jeho díla...? Oba navíc sdílejí stejné prostředky obrazového vyjádření: Hopper vytváří jakýsi americký realismus, v němž není nouze o maloměsta a obyčejná místa, jeho plátna beze slov zachycují samostatné divadelní scény, které vypadají, že co nevidět ožijí a začnou nám vyprávět příběh. Ale nejen to, restaurace typu *diner* Lynche fascinuje také proto, že ztělesňuje retro momentku – což je dodnes předmětem neustupujícího kultu – pocházející přímo z padesátých let, tedy desetiletí, v němž Lynch dospíval a nasával jeho atmosféru. Z této doby si přináší vzpomínku na tehdejší – a dnes již ztracenou – nevinnost a na jakousi kolektivní bezstarostnost. *„Ve vzduchu se vznášelo něco, co dnes už neexistuje ani náhodou. Tenkrát všude panovalo nevídané nadšení, a to neříkám jen proto, že jsem tehdy byl dítětem. Byla to opravdu doba plná nadějí, odvážného stoupání k výšinám, a nikoliv poklesu. Měli jsme pocit, že dokážeme vše. Budoucnost se nám jevila v zářném světle. Vůbec jsme si neuvědomovali, že pokládáme základy k nadcházející katastrofě...“*[3]

Prostřednictvím bistra RR Diner Lynch a Frost znovunalézají tento malý kousek ráje, tak dlouho ztraceného, který je ovšem ve *Twin Peaks* zachován navždy. Dovedeme si je oba představit, jak sedí u stolu,

3 Chris Rodley: *David Lynch, Entretiens avec Chris Rodley, Cahiers du cinéma*, 2004
4 Andy Warhol: *The Philosophy of Andy Warhol*, Penguin Books, 2019

zcela pohrouženi do psaní, opojeni vůní kávy, a v duchu znovu budují svatostánek, jejž na nějaký čas pohltilo propadliště dějin. Neboť *diner*, to je mnohem víc než jen teplé jídlo a dobrá káva, je to především nezaměnitelná atmosféra.

Ani Andy Warhol neříkal nic jiného: *„Restaurace v New Yorku neprodávají jídlo, nýbrž svou jedinečnou osobitost. Chápou, co lidé doopravdy chtějí – užít si na pár hodin změnu prostředí. Dokonce si můžou vystačit i s tím, že budou nabízet především nezaměnitelnou atmosféru a skutečného jídla jen pomálu.“*[4]

Bistro Double R ovšem není jen obyčejnou jídelnou s příjemnou atmosférou: je to zejména útočiště, od něhož podle všeho okolní temné síly nemají klíč, jakási bublina, v níž se během každé epizody postavám i divákům dostane nezbytného oddechu. Právě zde Cooper pronese svou famózní průpovídku, když chce povzbudit šerifa Trumana k tomu, aby si každý den dopřál drobnou radůstku, byť jen v podobě nedlouhé přestávky u šálku kávy. *Twin Peaks* vybízí k tomu, aby si člověk dával načas, a pěje nenápadnou ódu na pozvolna plynoucí tempo, které je tak drahé jeho spolutvůrcům. V rozporu s pravidly televizního vysílání, které často tlačí na neodkladný výkon, *Twin Peaks* vítá ve svém vyprávění pauzu jako záchranné lano, které dovoluje, aby městečko lépe zakotvilo v každodennosti a hmatatelné realitě, čemuž přitakává i Mark Frost: *„Dejme si načas. Právě to je cenná hodnota, která se z našeho života takřka vytratila. Ty nejlepší příběhy potřebují čas.“*[5] Slova hodná samotného Dala Coopera.

5 Chris O'Falt: *Twin Peaks: Mark Frost Takes Us Inside the Four-Year Process of Writing a 500-Page Script Over Skype With David Lynch*, IndieWire, červen 2018

Třešňový koláč

Svatá trojice

„Koláč. Kdože to vynalezl koláč? Zajisté to musela být nějaká vynikající osobnost.“ Dáma s polenem

Ve *Twin Peaks* bezesporu existuje svatá gurmánská trojice, před níž se každý labužník musí sklonit: káva, donuty a třešňový koláč. A pokud bychom měli z těchto tří vybrat největší delikatesu, bezpochyby se všichni shodnou na poslední z nich. Od začátku přípravy až po první ochutnávku musí urazit pořádný kus cesty (pro nás utrpení hodné kalvárie), již předtím, než se výsledné dílo objeví na stole, nelze zkrátit. Záleží na každé ingredienci – zejména na třešních, které podle pravidla zlaté střední cesty nesmějí být nezralé ani příliš přezrálé. A když je cherry pie konečně vytažen z trouby, ani tehdy se na něj nemůžeme hned vrhnout. Je třeba dopřát mu chvíli odpočinku a nechat ho odležet, aby se hezky přizpůsobil okolní teplotě – jinak hrozí, že se spálíme. Nesmí však vychladnout příliš, uvnitř musí zůstat horký jako lahodná sopka chrlící proud růžové lávy. Když se vidlička – která se pro daný úkon hodí mnohem více než lžička – prokřupne zlatavou kůrčičkou, při pohledu na třešňovou náplň zvolna stékající po máslovém úbočí koláče se neubráníme přívalu slin.

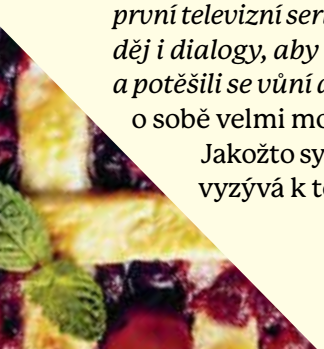
Je třeba podotknout, že ve *Twin Peaks* existuje tolik nevyřčených otázek a tajemných záhad, že z toho nakonec opravdu dostanete chuť k jídlu. Vzhledem k tomu, že se seriál odvážně hrouží do metafyzických vod viditelného i neviditelného, duše i těla, života i smrti, občas je nutné spustit kotvu, abychom mohli doufat v bezpečný návrat na břeh. A návrat do všední reality začíná často právě na talíři. *„Jídlo je zajímavá věc,“* pronese Dáma s polenem. Naše malé městečko vskutku projevuje silný citový vztah k jídlu: jsou tu ti, co zrovna jedí, ti, co se na to chystají, a konečně ti, kdož o jídle mluví. Filmový teoretik Michel Chion se nemýlí, když poznamenává, že *Twin Peaks je první televizní seriál, v němž protagonisté přerušují děj i dialogy, aby se nadýchali čerstvého vzduchu a potěšili se vůní dobré kávy či koláče.*[1] Což je samo o sobě velmi moudré.

Jakožto symbol americké pohody nás koláč vyzývá k tomu, abychom si dali pauzu, přičemž svou vůní dokáže zahřát u srdce ještě dřív, než se otevře trouba. Kromě nezpochybnitelné nadvlády třešňového koláče má *Twin Peaks* ještě jednu specialitu – lahodný borůvkový koláč. A lépe než kdokoliv jiný je oba umí Norma.

Jejich nejvěrnějším stoupencem a nejhorlivějším ochutnávačem je opět náš oblíbený agent. Kdykoli přijde do Double R, okamžitě se s nadšením pouští do toho, co nám u televizních obrazovek v tu chvíli připadá jako ta nejlahodnější dobrota. *„Takové koláče nemají ani tam nahoře,“* vzdychá blaženě. A to je velká pochvala, neboť Cooper je v tomto oboru tak trochu odborník. Do svého diktafonu se o koláčích zmiňuje s mimořádnou pečlivostí, popisuje je do nejmenších detailů a občas je vřele doporučuje Diane.

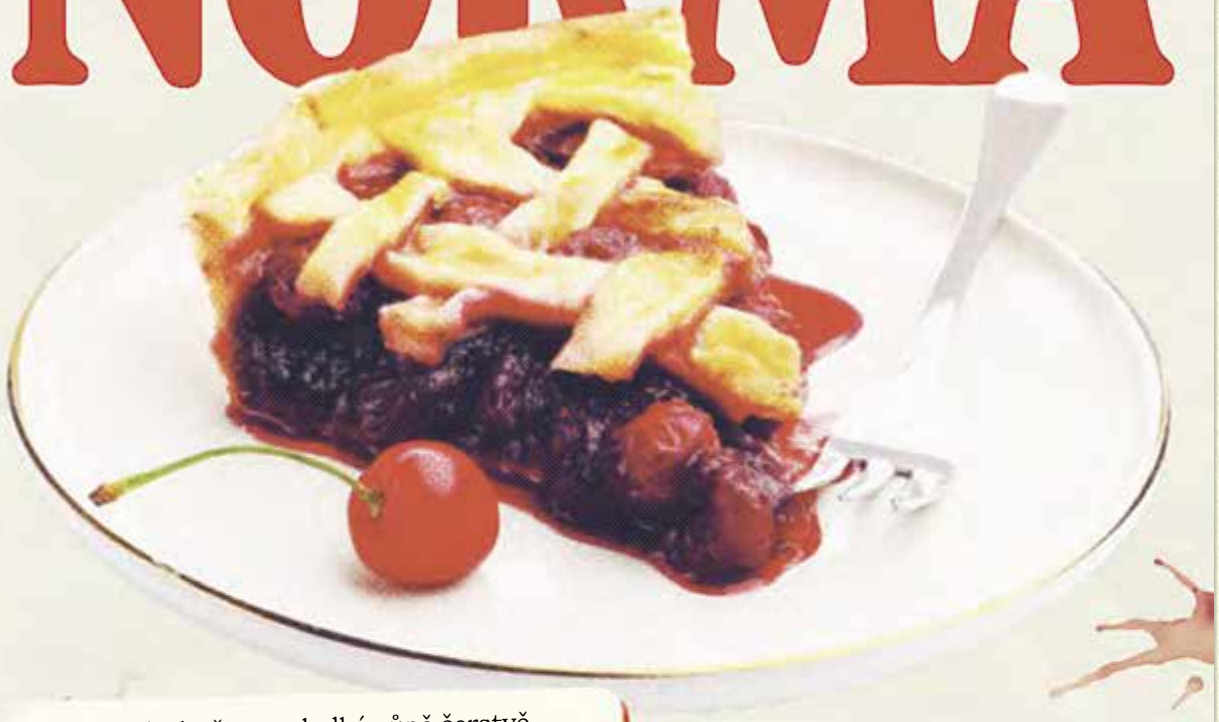

Můžeme si tak v duchu klást otázku, zda by Cooper nebyl stejně dobrým food blogerem, jako je vyšetřovatelem. A rovnou si můžeme odpovědět, že ano, určitě byl. Snadno si ho dokážeme představit s notesem v ruce, jak hledá ten nejlepší koláč napříč celými Státy a pak o něm neprodleně faxuje do redakce. Inu, *Twin Peaks* zase trochu jinak…

1 Michel Chion: *David Lynch, Cahiers du cinéma*, 2001

Třešňový koláč à la NORMA

Nuže, nadechněte se sladké vůně čerstvě upečeného koláče, ale pozor – ještě nesahat, nechte ho v klidu vychladnout. Ostatně i sám David Lynch říká: „***Twin Peaks*** je jako láska a stejně jako ona potřebuje čas!“[2]

Suroviny

- 3 hrnky mražených třešní bez pecek
- 4 lžíce kukuřičného škrobu
- 1 hrnek cukru
- špetka soli
- dva díly těsta na koláč – na dno formy a nahoru

Příprava

- Přes noc nechte rozmrznout třešně při pokojové teplotě.
- Sceďte z třešní šťávu. Měli byste získat množství odpovídající přibližně obsahu dvou hrnků. (2x 250 ml)
- Šťávu smíchejte s vodou tak, abyste získali celkem tři hrnky tekutiny. Rozdělte ji do hrnků a v jednom z nich metlou rozmíchejte kukuřičný škrob.
- Množství tekutiny ze zbylých dvou hrnků vlijte do hrnce. Přidejte dvě třetiny hrnku cukru a špetku soli.
- Pomalu přiveďte k varu, přidejte směs se škrobem a za stálého míchání povařte asi 5 minut.
- Odstavte z ohně a přidejte zbytek cukru. Dobře promíchejte.
- Takto vzniklý sirup nalijte ještě horký na odkapané třešně. Jemně promíchejte. Za občasného míchání nechte vychladnout.
- Dno dortové formy vyložte jedním dílem těsta a rozprostřete na něj náplň. Druhý díl těsta nakrájejte na proužky a rozložte je ve tvaru mřížky na náplň.
- Pečte v troubě při teplotě 220 °C asi 35 až 40 minut, dokud kůrka nezezlátne.

2. Pacôme Thiellement, *Trois essais sur Twin Peaks*, *Humensis*, 2018.

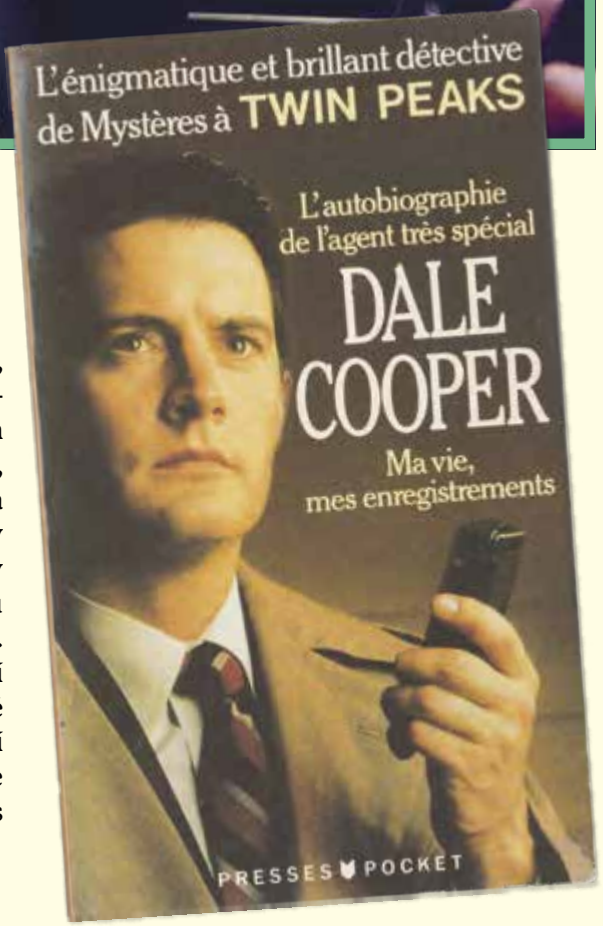
Dale Cooper

Zatraceně dobrej chlap

„Většinu času jsem míval pocity, které jsem zakoušel mezi devíti a sedmnácti lety, přičemž některé z nich jsem měl dokonce už v šesti letech! Potom se do mě vkradla temnota. To bylo krátce poté, co mi došlo, že svět, lidská i moje vlastní přirozenost jsou samé bahno a sračky.“[1]

David Lynch.

Elegantní jako vždy, ve skvěle padnoucím obleku, s diktafonem v jedné ruce a s volantem své služební limuzíny v druhé, přijíždí lesem táhnoucím se po obou stranách silnice. Prostřednictvím monologu, jehož taje zná jen on sám, systematicky zaznamenává podrobnosti o své cestě: od teploty vzduchu, přes stav benzínu v nádrži až po to, co měl k obědu. Tuňákový sendvič, třešňový koláč a šálek kávy: 6 dolarů 31 centů v hospodě U Lampáře, dálnice číslo dvě. Uspokojivé. Téměř stejně jako majestátní jedle douglasky lemující silnici, které mu vždy na tváři vyloudí neodolatelně okouzlující úsměv. Takhle vstupuje na scénu zvláštní agent Dale Cooper, poslední dílek chybějící ve skládačce *Twin Peaks*. Jeho klidný hlas a povaha labužníka nás dokážou upokojit: jsme v dobrých rukou.

1 Chris Rodley: *David Lynch. Entretiens avec Chris Rodley, Cahiers du cinéma*, 2004